

Guld og Sølv er nemlig i høi Grad foranderligt, og da det er tilladt efter et en Gang for alle fastsat Forhold at betale med hvilket af Metallerne man ønsker, ville alle Banker og Andre, der have store Pengeomsætninger, udelukkende betale med det Metal, der efter det da stedfindende Værdiforhold er det billigste, og dette vil derved efterhaanden fortrænge det andet Metal fra Omsætningen. I Frankrig er saaledes det Forhold, hvorefter Metallerne kunne benyttes som lovligt Betalingsmiddel, fastsat som 1 til 15½; hvis nu Sølv steg i Værdi, saa Prisindeholdet paa Verdensmarkedet blev 1 til 15, vilde det betale sig for Pengehandlerne at opkjøbe Sølvmynterne i Frankrig til den løbestedte Pris 15½ Del Sølv for 1 Del Guld, og atter sælge dem udenfor Landet efter den paa Verdensmarkedet gjældende Kurs, 1 Del Guld for 15 Dele Sølv; paa denne Maade vilde efterhaanden Sølv forsvinde fra Omsætningen og Guld blive det eneste Myntmetal. Hvis omvendt Guld steg i Værdi f. Ex. til 1: 16, vilde Guldet blive sendt bort, og der vilde udelukkende blive anvendt Sølv til indenlandske Betalinger. Overalt, hvor man har haft en dobbelt Myntfod, har denne Skiften mellem Metallerne vist sig. Da f. Ex. Guldet sank i Pris i Halvtredserne, fortrængte det Sølv fra Frankrig, og medens man der tidligere havde haft Sølvcirculation, saa man nu udelukkende Guldmynt; i de senere Aar, da Guldprisen atter er begyndt at stige, begynder Guldet at gaa bort og Sølv at komme frem, og vil, med mindre man ophæver den dobbelte Myntfod snart fuldstændig fortrænge Guldet. Lignende Exempler kan hentes fra Englands og andre Landes Mynthistorie. En saadan veydelvis Forsvinden og Tilsynekommen snart af det ene, snart af det andet Metal, er skadelig for Staten, da derved dens Udgifter til Myntningen forøges, og skadelig for Publikum, da dette altid bliver betalt i det Metal, der til enhver Tid staar i lavest Værdi. I England ophævede man derfor allerede 1816 den dobbelte Myntfod, og i Frankrig og de andre Lande, der benytte det franske Myntsystem, er det den almindelige Mening, at man snart maa komme bort herfra.

Der kan saaledes ikke godt være Tale om at benytte baade Guld og Sølv som lovligt Betalingsmiddel; derimod kan man paa anden Maade til Guldsystemet knytte alle Fordelene ved Sølv uden at udsætte sig for Ulemperne ved den dobbelte Myntfod. Til Hovedmynterne, de Mynter, der uægerlig skulle modtages i alle Betalinger, benyttes udelukkende Guld, men ved Siden deraf udmyntes Sølvmynter under deres Metalværdi, d. s. der tillægges dem en Myntværdi i Omsætningen, der er større end Værdien af det ædle Metal, de indeholde; derved opnaar man, at det ikke kan betale sig for Pengepekulanterne, naar Sølvprisen stiger, at opkjøbe Sølvmynterne for Guld og indsmelte dem. Paa den anden Side er det nødvendigt, for at forhindre, at de undervægtige Sølvmynter skulle fortrænge de fuldvægtige Guldmynter, at der forbeholdes Staten Eneret til at udmynte Sølvmynt; og for at forhindre, at disse skulle synke under deres Myntværdi, og derved paaføre de Private, der modtage dem i Betaling, Tab, maa det bestemmes, at Staten er pligtig til paa Forlangende at indløse dem til deres fulde Myntværdi mod Guld, og at sætte en Grændse for det Beløb, Private ere pligtige at modtage.

Denne Fremgangsmaade, hvorved man forener Sølvets Fortrin ved smaa Betalinger med Fordelene ved Guldsystemet, er ikke noget Nyt, den bruges overalt og maa ogsaa, om end i mindre Grad, anvendes, hvor Sølv er eneste Myntmetal. Hos os f. Ex. er Specien, Rigsdaleren og Tremarken Hovedmynten; de indeholde deres fulde Værdi i Sølv (18½ Rd. lig 1 Mk. fint Sølv kolnisk Vægt), og disse Mynter skulle derfor uægerlig modtages i Betaling til et hvilket som helst Beløb. Alle de andre Mynter, Marken, Firkillingen, Skillingen, indeholde ikke Metal til deres fulde Værdi, og Private ere kun pligtige at modtage indtil 3 Rd. i Marker, 1 Mk. i Firkillinger og Eneste-Skillingen; at de alligevel kunne cirkulere til fuld Værdi, er begrundet i, at Staten i Almindelighed modtager dem ved alle offentlige Betalinger og at den sørger for, at der ikke er flere af dem i Omløb, end der behøves til at udbjærne Betalingerne med.